

Сценарій свята «Вересневі самоцвіти»

Мета: узагальнити знання дітей про театральне мистецтво, ознайомити їх з іменами уславлених корифеїв української сцени; розвивати творчі здібності гуртківців; збагачувати їхній емоційно-естетичний досвід; виховувати духовність, мистецькі смаки, збуджувати інтерес до самопізнання та самовдосконалення в галузі мистецтв, а також бажання відвідувати театральні вистави.

Лунають позивні. Виходять ведучі.

Ведуча: Доброго дня дорогі гості! Ми раді вітати вас на святі музики і слова, танцю і почуттів, жесту і паузи, сміху і смутку одним словом, на святі театру

Ведуча: Адже театр це мистецтво, яке поєднує в собі всі види мистецтв, здійснюючи кольорову палітру почуттів, які поєднують тих хто на сцені і тих, хто в глядацькій залі!

Ведуча: Вас вітає вокальний ансамбль «Дивограй» з піснею «Світ немов кольоровий луг»

Ведуча: Багатовікова історія України рясніє іменами видатних діячів найрізноманітніших галузей культури: живопис, література, музика і, звісно ж, театральне мистецтво. До таких діячів належить і наші земляки, корифеї українського театру.

Театр корифеїв це перший професійний український театр. Його було відкрито 1882 року в Єлисаветграді (тепер м. Кропивницький), і в цей рік український театр відокремився від польського та російського. Засновником театру був Марко Лукич Кропивницький, що володів усіма театральними професіями. Після нього найдіяльнішим був Микола Карпович Садовський, що боровся за українське слово та український театр за часів їх заборони.

Із Театром корифеїв також пов'язані імена Марії Заньковецької, Панаса Саксаганського.

Стиль театру поєднував драматичне й комедійне дійство з музичними, вокальними сценами, включаючи хорові й танцювальні ансамблі, вражав суто народною свіжістю й неподібністю до жодного існуючого. В 1901 у Києві вийшла книга «Корифеи украинской сцены», яку через цензуру, написали анонімно провідні українські інтелектуали. У ній Марка Кропивницького, Михайла Старицького, Івана Тобілевича та інших уперше назвали корифеями українського театру. Цей дещо поетичний термін став нерозривним з театром.

Історія

У 1881 році після довгих років боротьби корифеїв, українці одержали можливість ставити вистави українською мовою. При всіх обмеженнях і умовностях (перед кожною українською виставою мусила відбутися російська) цей крок міністерства внутрішніх справ все-таки легалізував український театр.

У 1885 році єдина досі театральна трупа розділилася: Марко Кропивницький зі своїми акторами відокремився від Михайла Старицького і його прихильників. Обидва колективи відразу ж почали самостійне творче життя.

Вистава «По ревізії» 1885 року

Скрізь, де українські актори давали вистави, вони мали незмінний успіх.

1907 року Миколі Карповичу Садовському вдалося відкрити в Києві перший стаціонарний Український театр.

У репертуарі театру були такі вистави, як «Запорожець за Дунаєм», «Продана наречена», «Галька», «Катерина», «Енеїда» Котляревського. Сміливою перемогою стала постановка українською мовою «Ревізора» Гоголя.

Микола Садовський зробив свій стаціонарний театр по-справжньому народним не тільки в репертуарі, але й у доступності його відвідування. Ціни на квитки були значно нижчими за інші київські театри.

Театр Садовського проіснував сім років, до початку Першої світової війни (1914 рік), коли владою було закрито не тільки театр, а й усі українські газети, журнали, книгарні.

І до сьогодні театральне мистецтво рідного краю на високому рівні.

Ведуча: І справді, як добре, що всі ми такі різні бо саме цим ми і довершуємо цей світ як і виступ наших гостей!

Ведуча: [Зустрічайте! Театральний гурток «Ліра»](#)

14 вересня 2019 року на території заповідника-музею «Хутір Надія» вже традиційно у рамках Всеукраїнського фестивалю "Вересневі самоцвіти" відбулось театральне свято за участю творчих колективів та акторів з усієї країни.

Цьогоріч на відвідувачів відкриття театального свята чекала насичена та цікава програма: живописні студії, виступи професійних та аматорських колективів, виставка-продаж робіт декоративно-прикладного мистецтва.

Родзинкою свята стала акція "Рушник національної єдності", який вишивали 1340 осіб, та вручення премії ім. Ю.Яновського.

«Хутір Надія» — державний заповідник-музей І. К. Карпенка-Карого (Тобілевича). Як і *музейно-природничий заповідник «Тобілевичі»* є філією Кіровоградського обласного краєзнавчого музею.

Створений на території садиби, що належала визначному драматургу, театральному діячеві кінця ХІХ — початку ХХ ст. Іванові Карпенку-Карому (Тобілевичу).

Садибу закладено в 1871 році батьком драматурга Карпом Тобілевичем і названо іменем його дружини — Надії Тарковської. Згодом І. Карпенко-Карий обирає садибу постійним місцем проживання.

У 1970 році, під час святкування 125-річчя від дня народження Івана Карповича Тобілевича (Карпенка-Карого), за участі найвидатніших сучасних українських письменників та діячів театру започатковано щорічне свято театрального мистецтва — «Вересневі самоцвіти», яке з 1990 року стало Всеукраїнським.

Ведуча: А знаєте у мене театр завжди асоціювався з приємним вечором, ліхтариками на вечірніх вулицях Парижа

Маска «Пантоміма»

Театр це гра акторів, це пісня, це танець.

Актори театру повинні вміти все це робити

Ведуча: Життя — театр, а ми — актори, і кожен грає свою роль,
У когось радість, в когось горе, хтось раб злиднений, Хтось король,
хтось тут в раю, а хтось, як в пеклі, Хтось в світлі є, а хтось у тьмі,
у когось вороги запеклі, А в інших друзі є старі.
Хто ти у світі цих контрастів? Яка у тебе зараз роль?
Зіграй її ти якнайкраще, і ти для інших **вже — герой.**